

2.

Bestyrelsen for Aktieselskabet „De danske Sukkerfabrikker“.

Da de af Hs. Ekscellence Finansministeren foreslaaede Forandringer i Sukkertolden og Sukkerbeskatningen her i Landet delvis ere baserede paa Bestemmelserne i den saakaldte Brysseler-Konvention, vil det være nødvendigt at indlede denne Redegørelse med nogle Oplysninger om Brysseler-Konventionens Tilblivelse og Formaal.

Det var i Foraaret 1903, at det, efter en Række forudgaaende forgæves Forsøg, lykkedes at bringe en Sukkerkonvention i Stand i Bryssel; naar det lykkedes denne Gang, var det hovedsagelig, fordi England truede med at foretage Modforholdsregler overfor de stadigt voksende Udførselspræmier i de Roesukker producerende Lande i Europa. Det var intet mindre end et Indførselsforbud mod disse Landes Sukker, England erklærede at ville bringe i Anvendelse, væsentligt ledet af Hensynet til sine Kolonier, hvis Sukkerproduktion var ved at bukke under i Konkurrencen med det præmierede Roesukker.

Hovedsagelig skræmt af Truslerne fra England, det største Afsætningsmarked, men tillige af Hensyn til, at der i de europæiske Produktionslande, foruden de af Regeringerne fastsatte Præmier, tillige havde udviklet sig et helt System af private, ved Karteldannelse fastsatte, Præmier, hvorved der lagdes et ret stærkt Tryk paa disse Landes Befolkning, gik de paagældende Regeringer — trods heftig Modstand fra Fastlandets Fabrikanters Side — omsider ind paa den internationale Overenskomst, der fik Navn af Brysseler-Konventionen.

Det var denne Konventions Opgave at afskaffe hele det i Sukkerindustrien herskende Præmiesystem, ikke alene Statspræmierne, men ogsaa de af Kartellerne skabte private Præmier. For at opnaa dette sidste vedtog man, at der mellem den Told, de forskellige Lande opkrævede af indført Sukker, og den indenlandske Afgift, de hævede af deres egen Sukkerproduktion, ikke maatte være saa stor en Afstand, at Forskellen mellem de to Systemer af Beskatning kunde benyttes af Kartellerne til deraf at skabe Præmier. Efter de i denne Anledning foretagne Undersøgelser fastsattes den tilladelige Forskel („Surtaxe“) til 6 Francs pr. 100 Kilogram (4,32 Øre pr. Kilogram eller 2,16 Øre pr. Pund) for raffineret Sukker og 5½ Francs (3,96 Øre pr. Kilogram eller 1,98 Øre pr. Pund) for Raasukker.

Fra saagodt som alle Europas sukkerproducerende Lande indløb der Protester mod Fastsættelsen af denne Forskel, der betegnedes som utilstrækkelig til at bevare vedkommende Industris Afsætning i Hjemlandet, og Rusland, Sverig, Spanien og Italien (Danmark var som bekendt ikke repræsenteret paa Konferencen) erklærede straks, at de ikke kunde gaa ind paa disse Betingelser, fordi det vilde være at prisgive deres Sukkerindustri til fuldstændig Ruin i Konkurrencen med de store gunstigere stillede Produktionslande, Tyskland, Østerrig, Frankrig og Belgien. Resultatet blev da, at der for Sverig, Spanien og Italien blev truffet den Ordning, at disse Lande fik Lov til at beholde deres egne Beskatningsforhold (med den flere Gange større Beskyttelse), saalænge de ikke optraadte som eksporterende Lande. Med Rusland lykkedes det derimod ikke at opnaa Overenskomst, uagtet der blev tilbudt dette Land en dobbelt saa stor „Surtaxe“ (12 Francs pr. 100 Kilogram) som den, der indrømmedes de andre Lande; Produktionsforholdene i Rusland var saa meget dyrere end i de gunstigere stillede Lande, at det ikke en Gang med en saadan Beskyttelse saa sig i Stand til at bevare sin Industri, og dette Land tiltraadte derfor ikke Konventionen.